

КОНГРЕСМЕНИ ПРОТИ САМОСУДІВ

ВАШІНГТОН. — Палата послів ухвалила 277 голосами проти 118 протилінійний законопроект Гевеґена, на основі котрого урядники держави, що допускають до лінування в'язнів, мають бути карані як злочинці.

Проект прийшов під дебату й вирішення скорше, ніж сподівалися, тому, що у стейті Місісіпі якраз цими днями скоївся факт жорстокого самосуду проти трьох муринів, з котрих двох убито. Перед голосуванням велася в палаті послів горяча 6-годинна дебата. Противники цього проекту, майже всі з полудневих стейтів, виступали проти цього проекту, спираючись на засаду права стейтів, себто закидаючи проекти, що він нарушує права стейту, признані конституцією.

При голосуванні розділ між прихильниками проекту й противниками не йшов за партійною ріжницею, але за розділом між полудневі й північні стейти: конгресмени з північних стейтів майже без виїмів були за проект, конгресмени з полудневих стейтів — проти проекту.

СТЕЙТ ХОЧЕ ЗАБОРОНИТИ СИДЯЧИЙ СТРАЙК.

САКРАМЕНТО (Каліфорнія). — Сенат стейтової легіслатури ухвалив законопроект, на основі котрого сидячий страйк не має вважатися страйком і має каратися як карний злочин.

Проект постановляє встановлення так званого промислового суду для розгляду таких справ. Нижча палата стейтової легіслатури ще справи не вирішила.

ПРОМОШУЄ ДОРОГУ ДО РОЗВ'ЯЗКИ СТРАЙКУ.

ТОРОНТО. — Автомобільна юнія „Юнаїтид Автомобіл Воркерс оф Америка“ згодилася відступити від ведення страйку автомобільних робітників у фабриках Генеральної Моторової Корпорації в Ошаві, полишаючи справу місцевої юнії, щоб не давати прем'єрові провінції Онтаріо, Гелбернові, підстави нападатися на „інтернаціональну“ юнію.

Гелберн негайно заявив охоту говорити з представниками місцевої юнії.

СТРАЙКИ НА КОРАБЛЯХ.

НЬО ЙОРК. — На всіх кораблях підприємства „Інтершенел Меркантіл Марін Ко.“ вибух у четвер страйк радіових операторів.

Уряд підприємства негайно вніс до Краєвої Ради Робітничих Відносин прохання, щоб відповідні представники уряду допомогли підприємству заключити з робітниками угоду. Прохання покинується на закон Вагнера.

УХВАЛЯЮТЬ ЗАКОН ПРО МІНІМАЛЬНУ РОБІТНИЧУ ЗАПЛАТУ.

ОЛБАНІ (Нью Йорк). — Сенат стейтової легіслатури ухвалив 43 голосами проти одного законопроект Фишела про мінімальну робітничу зарплату. Цим противником є стейтовий сенатор Десмонд, з Оренджа, котрий противився ухваленню цього проекту на тій основі, що він відноситься лише до жінок, а не також до чоловіків.

ЗРІСТ НЕДУГ СЕРЦЯ.

ВАШІНГТОН. — Урядова статистика показує, що останніми роками сильно зростає число занедужань на серце. На основі урядових обчислень, у 1933 році на ці недуги вмерли в Америці 286,360, у 1934 році 303,724, а в 1935 році 312,333 особи.

ХОЧУТЬ СУДИТИ ЗА ЗАВОРУШЕННЯ В ГЕРШІ.

ГАРИСБУРГ (Па.). — Піетро Фоскеті обвинувачує трьох людей за те, що вони його побили підчас заворушень у фабриці чоколяди дня 7-го квітня. Він закидає одному, що його бив одявеною рукою, а іншому, що його бив „блекджеком“. Він говорив, що він уже покидав фабрику на приказ юнії, але юрба фермерів його завернула назад до фабрики, а потім побила.

ГОДЯТЬСЯ БРАТИ УЧАСТЬ У КОНФЕРЕНЦІЇ.

ВАШІНГТОН. — 18 осіб, котрих секретарка праці Перкінс запросила на конференцію в робітничих справах на наступний вівторок, уже прийняли запрошення.

В імені промисловців у конференції будуть брати участь представники таких великих підприємств, як Стендарт Ойл Ко., Юніон Пасифік Рейлрод Ко., Нашуа Менюфактуринг Ко. Робітників будуть представляти Сідні Гілмен, президент комітету текстильних робітників у Комітеті для Промислової Організації; Чарльз Говард, президент друкарської Юнії; Робертсон, президент юнії машиністів; Елізабет Кристмен з Краєвої Ліги Жіночих Юній; та Джан Луїс.

СМЕРТЬ ЧЕРЕЗ „ЖИВИЙ ДРИТ“.

Гарі Блумфілд, 12-літній хлопчина з Нью Йорку, висів на залізний стовп коло залізничної підприємства „Лог Айленд Рейлрод“ у Ричмонд-Гіл, Квінс, та скопив за дріт, наладований електричним током. Хлопець зараз упав на землю з висоти 25 стіп. Його товариш, 13-літній Ален Трефтон, що пробував відорвати його від дроту, теж дістав удар електричним током, але не вмер.

ВІДЗНАЧЕННЯ УКРАЇНЦЯ.

Цього року кінчився 7-мий рік головування про. д-ра З. Кузеля в „Фербанді Австендішер Прессефертредер“ у Берліні і він просив товаришів, щоб звільнили його з цього доволі відповідального посту, бо він хоче мати трохи більше часу, щоб зайнятися кількома важними науковими працями. Виділ „Фербанду“ погодився врешті з його рішенням, але щоб мати проф. Кузеля в управі товариства, випрацював аміну статуту в тому напрямі, що створено для нього місце „почесного президента“, вибраного зпоміж заслужених голів Фербанду на довший час, з тим, що „почесний президент“ має постійне місце й голос у виділ і тісний президент „Фербанду“. Цей новий статут одностайно прийнято на час 3 літ з правом повноважень вибору. Однак це сталося шойор після півторогодинної дискусії, коли проф. Кузеля поновно через аклямацію вибраний головою, категорично відмовився прийняти вибір і запропонував замість себе відомого нашого приятеля фон Кігелгена. Вістку про ці вибори принесли всі берлінські й деякі закордонні та закордонні газети. В найближчих днях має теж відбутися окреме призначення закордонної преси з приводу цього вибору проф. д-ра Кузеля та рівночасно з приводу 10-літньої його праці у виділ „Фербанду“.

ЗНОВ ОШУКАНСТВО ПРИ ПОМОЧІ КОВЕРТИ.

Катерина Веніковська змінила в Банку Польському у Львові 10 доларів на польські злоті. Коли вийшла з банкової будівки, приступила до неї якась незнайома жінка і сказала, що в недалекій брамі чекає один пан, який зміняє їй 50 зл. знову на долари, причому вона заробить. Веніковська повірила, дала незнайомому 50 зл., які він вложив до коверти і звернула їй. З коверти звелів їй піти на другий поверх, де дістане долари. Коли Веніковська прибула на другий поверх, переконалася, що нікого там нема, а в коверті знайшла замість своїх грошей порізану газету. Тимчасом ошуканці втекли.

НЕДОЗВОЛЕНІ ЗАБІГИ НА ЖІНКАХ.

У мешканню лікаря з Букарешту Теодора Павна відкрили жахливу річ. Знайшли там два жіночі трупи, залишки людських ембріонів та дві жінки без свідомости. Виявлялося, що д-р Павн докочував масово недозволені забіги на жінках. Лікаря арештували.

ВОЄННІ ПРИГОТУВАННЯ ДЕРЖАВ У ПОВІТРІ.

Повітряний календар на 1937-мий рік, виданий Аеронавтичною Торговельною Палатою Америки, каже, що найкраще до війни в повітрі приготувана Англія, а нею йдуть інші держави в такому порядку: Франція, Росія, Італія, Німеччина й Злучені Держави.

ЮБІЛЕЙ ОЛЬГИ КОВІЛЯНСЬКОЇ.

В цьому році припадає 50-ліття письменницької праці Ольги Ковілянської (в 1887 р. написала перше своє оповідання „Людина“). Черновецький товариства „Жіноча Громада“, „Буковинський Кобзар“, „Музеський Хор“, акад. козацтва „Запорожжя“ та „Чорномор'я“ й ін., які почесною членкою є буквинська письменниця, приготували спільне свято в честь ювілятки. Свято складатиметься з академії, концерту та інсценізації твору О. Ковілянської „Неділю рано зілля копала“.

КАРА ЗА „БОЖЕ ВЕЛИКИЙ“.

В Ряшеві відбулася судово розправа проти о. Марка, грекат. парха у Володзі. І даяка Степана Бучика за те, що заінтонували в церкві пісню „Божі Великий“. В обвинуваченні сказано, що та пісня сконфіскована, бо зміст її спрямований проти Польщі (український наріччя у кайданах). Бучика засуджено на 10 зл. тривни, а о. Марка увільнено.

НЕЛЮДСЬКИЙ ЗЛОЧИН.

Якісь люди напали вночі на хату Василя Обілляка у Заріччю над Прутом і стріляли з кріса тяжко її поранили, а 8-літню її доньку вбили на місці. Є підозріння, що нападники діяли з намови нещасного батька, що в цей спосіб хотів звільнитися від плачення присуджених судом аніментів на удержання дитини. На місце злочину вніхали судово комісія з городського суду в Делятині, а слідство в цій справі веде поліція в Ославах Білих.

КРАЛИ ДАРИ НА „ЗИМОВУ ПОМІЧ“.

У Варшаві відбувся процес проти 9-тих працівників збірні „Зимової поміч“ за те, що викрадали дари, призначені на зимову поміч.

ПОЛЮВАННЯ НА ОДЕНЯ НА ВУЛИЦЯХ МІСТА.

Вулиці англійського містечка Гайф Вайком були місцем незвичайного видовища: полювання на одення. Підчас ловів у підміських лісах сполошені одення утік до... містечка, на який ринок. Поява дикого звіряти на голодних вулицях викликала переполох. Шофер, якому з'явився перед носом олень, вдарив авто до літарні. Продавець помаранч покинув на середині вулиці візок. Товпа негайно розхватали помаранчі. Олень летів далі до горду бурмістра. Переляканий огородини упав з драбини й сильно потовкся. Пожежники сторожа кинулась за оленем. Та олень шугнув як вітер знов до лісу.

УНІВЕРСАЛЬНИЙ ДОСТАВЕЦЬ.

Відаєм Вайтелай основник великих магазинів Лондону, якого вбили 30 літ тому (прикінці січня 1907 р.), був найпопулярнішою людиною Лондону, яку ще й до сьогодні пам'ятають. При нагоді річниці його смерті пригадали лондонські часописи різні цікаві анекдоти з його життя.

Вайтелай відчинив 11. березня 1863 р. малу крамницю. Його перша клієнтка, довідавшись, що саме вона започатковує купецькі інтереси Вайтелай, запросила цілий крамничий персонал до костела, щоб помолитися за успішність інтересу. І справді інтерес „пішов“ знаменито, бо вже 1899 р. товариство магазинів Вайтелай з капіталом 4 мільйонів фунтів стерлінгів давало 2 і пів мільйона торговельного обороту. Тоді говорили в Лондоні, що той великий доставець може доставити все, від хусточок до носа аж до... слона.

Одного разу дістав він замовлення на „гурток живих бліх“. Вайтелай звернувся до власника малп, який при ранішній туалеті своїх малп діставав бажаний товар доброї ваги. Нешасливий весельчак, який хотів Вайтелай пошити в дурні, мусів заплатити солений рахунок за замовлений товар.

СМЕРТЬ У ШЕВСЬКОМУ ВАРСТАТІ.

У шевському варстаті Івана Фурманського в Товмачі працювали термінатори Петро Василичин і Іван Ляковський. Між термінаторами повстала суперечка, а після бійки, підчас якої Василичин скопив шевську кодачку й ударив нею кілька разів по голові Ляковського так, що Ляковський упав трупом на місці. Цими днями, відповідав Василичин перед трибуналом станіславського суду. Його засудили на 5 літ в'язниці.

ГРАБІЖНИЦЬКИЙ НАПАД.

До мешкання Емілії Галачинської, управительки школи в Пітричах, пов. Золочів, добулися вночі грабіжники і арабували 600 зл. готівкою, біжутерію й столову посуду загальної вартості 10,000 зл. В часі нападу грабіжники стріляли на пострах.

ОРИГІНАЛЬНИЙ БОЙКОТ.

Професійний Союз Гастрономічних Працівників у Бересті рішив перевести бойкот одного ресторану, що усянуз безправно кельнера. Виниймили кільканащ безробітників, що зайняли всі місця в ресторані, жадаючи по склянці содової води. Цим робом не могли зайти до ресторану „справжні“ гості.

ВИСЕЛИЛИ ЗНАД КОРДОНУ.

Збаразьке староство на основі закону про охорону державних границь виселило з села Гнилиць Великих 22-літнього Василя Трача знід прикордонної смуги на 3 роки. Трач небезпечний був тим, що за ОУН сидів у в'язниці 4 роки і перед кількома тижнями вернувся додому. Крім того виселено 27-літнього Осипа Осадцу.

ПРОТИ БРЕХЛИВИХ НАПАДІВ ПОЛЬСЬКОЇ ПРЕСИ

ЛьВІВ. — В українській краєвій пресі гуцули з Жабя помістили протест проти неправдивих і образливих нападів польської преси на гуцулів. В цьому протесті між іншим говориться: „Ми, гуцули, цвітуча вітка українського народу, щиро і твердо держимося традиції своєї мови, своєї ноші, релігійних і народних звичаїв та обичаїв, але сказати про нас, яких чейже любив до краси є беззастережно всіми чесними людьми признана, таке, що ми традиційно лише два рази на рік миємося, може лише якась зловна, дурна та крайно підла людина. Ми вже раз протестували проти цього роду „наукових“ дослідів і репортажів польських недоуків і тепер рішуче протестуємо проти ображування нас ріжними газетярськими анальфабетами. Просимо вас, наші „опікуни“, залишіть нас брудних та темних раз на все в спокою й не обривайте нас. Для вас ми брудні і неміти, але для українського народу, до якого ми належимо, ми чисті“.

ПОЛЬСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ ПРО УКРАЇНЦІВ.

ВАРШАВА. — Львівський часопис „Діло“ подає репортаж свого журналіста, в якому він переповідає розмову з одним польським журналістом-кооператором про українські справи. Гадки, висказані поляком, цікаві тому, що він не знав, що говорить до українців. Ці гадки такі: „Серед польської інтелігенції нема того ентузіазму суспільної праці, якого так багато мають українці. Це просте. Українці знають, що без праці нічого не відують і знають, що лише самі своєю власною працею дійдуть до поставлених собі цілей. Як українці кооператори! Я вже поверх двацять разів був у Давидівці, коли приїду до Львова, не знаю, чи я в Галичині, чи в Данії. А знаєте, скільки у них бере начальник директор? Максимум 350 до 400 зл. А в нас? Далі говорив поляк, що польська інтелігенція не хоче йти на село й з досадою закінчив, що у своїм кооперативнім відділі мусітиме брати українців.“

ЗВОРОТ У НАПРЯМІ УКРАЇНСЬКОГО ПРОМИСЛУ.

ЛьВІВ. — Львівське Технічне Товариство влаштувало виставу, що мала на цілі показати заінтересованим, як створити собі свій власний варстат праці. У зв'язку з цією виставою влаштовано теж „пресову конференцію“, на якій виголошено два реферати. Бесідники підчеркували, що перешкодою в дальшому розвитку рідного промислу є не так брак капіталу, як брак довіри до промислу. Більшість наших людей ще далі вважають промисел за щось непервне і ризикове. Треба наперед переродити наших людей духово. В тім напрямку треба чимекошорше розвинути пропаганду, яка переконувала українців в дусі господарського активізму і національної господарської солідарності.

ЗБОРИ КООПЕРАТИВИ „НАРОДНЕ МІСТЕЦТВО“.

ЛьВІВ. — У Львові відбулися загальні збори кооперативи „Народне Мистецтво“. У звіті директора кооперативи, пані Павликовська, сказала, що впродовж двох останніх літ кооператива проявила поступ вперед. Головною ділянкою кооперативи є домашній промисел. У 12 робітнях кооперативи, розкритих по краю, має працювати 500 селянок, що вишивають вироби, які після кооператива продає. На будучий рік рішено побільшити працю й впливати на робітницю, щоб самі ставали співвласницями кооператив, купуючи уділи.

РІДНОШКІЛЬНА НАРАДА У ЛЬВОВІ.

ЛьВІВ. — Повітова Рада Кружків Рідної Школи скликала 3 квітня ц. р. наради, на які запросила всі українські економічні і фінансові інституції, серед них такі як Дністер, Земельний Банк, Карпатія, Ревізійний Союз Українських Кооператив, Сільський Господар і інші. Цілою нарадою було застановитися над фондами і недобором Рідної Школи. Делегати рішили, що всі українські фінансові й економічні інституції мусять зложити свої датки для зрівноваження бюджету Рідної Школи.

УКРАЇНСЬКІ СТУДЕНТИ НА СВІТОВИХ КОНФЕРЕНЦІЯХ.

ПРАГА. — Центральний Союз Українського Студентства рішив вислати свої делегації на Конгрес Міжнародної Студентської Конференції, що відбудеться в днях 7 до 19 серпня в Парижі, а також на Конгрес Міжнародної Студентської Помочі, що відбудеться в днях 23 липня до 7 серпня в Німці. Крім того Союз Українських Студентів задумує післати на міжнародні студентські спортивні ігрища дружину копаного м'яча, яка складатиметься з українських студентів, що перебувають на студіях у Празі.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1898

Published daily except Sundays and Holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.,
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакції не відповідає.

Тел. "Свободи": BERgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BERgen 4-1016.
4-0807.

Ad. 1: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

СЛІДАМИ ЗАКОНУ ВАГНЕРА

Публічна опінія краю немало заворушена закликом секретарки праці в кабінеті президента Рузвельта, виданим до провідників промислів, праці й уряду на низку конференцій у Вашингтоні для розглянення способів усталення промислових відносин у краю.

Як можна догадатися, цей заклик стоїть у зв'язку з недавнім рішенням найвищого суду про конституційність закону Вагнера. Уряд виходить із założення, що це судове рішення впроваджує в промислові відносини зовсім нову ситуацію, що новина може відбитися новою повинною страйків і непорозуміння та що це може тяжко відбитися на промисловому русі, котрому треба спокою.

Що в промислових відносинах, себто відносинах між підприємцями й робітниками виникла нова ситуація, не дається заперечити. Досі при всякій суперечці між підприємцями й робітниками правне становище робітників не було певне. Вони відчували, що їх становище слабше через те, що закон не признавав виразно їх права говорити з підприємцями через свою юнію та її представників. Навіть як їм удалося добитися такого признання, то воно спиралося все не на закон, а на силу робітничої організації. Як підприємці угоду полагали, то й найсильніший робітничий юні не лишалося нічого іншого, як починати страйк, себто показувати силу, виходити на війну. Від ухвалення закону Вагнера, а ще більше від признання його конституційним, колективна угода стає законною, а всякі заходи проти неї — незаконними.

Що це викликає поважний зворот у відношеннях між фабрикантами, це видно хочби з наглого звороту в наставленню до робітничих юній старого противника юній, автомобільного фабриканта, Генрія Форда. Коли навіть такі фабриканти, які виростили зовсім нефабричних умовин, зовсім не розуміють суспільної відповідальності фабриканта, і говорять про фабрику й фабричних робітників, як польський шляхтич у часах панщини говорив за свій двір, своє село й своїх кріпаків, починають тепер признавати право робітників організуватися в юні, то можемо з того набрати поняття, яким великим товчком до поступу робітничих юній стане закон Вагнера.

Однак мати законну основу для якоїсь роботи, а цю роботу справді зробити — це дві зовсім окремі річі. В людей, що не привикли робити суспільної роботи, як це маєтись справа з американським робітництвом, це часто трапляється, що виконання суспільної роботи тягнеться здалека за законною можливістю. Тому й заходи уряду здержувати нібито робітничу загонистість ще зовсім передчасні. Робітники ще навіть не почали використовувати як слід закону Вагнера. І поки це станеться, урядові нема що таке дуже торопитися. Черга тепер ще не на уряд, а на робітників. А як уряд усетаки щось таке починає, то робітникам треба дивитися, щоб не зв'язати собі рук, щойно розв'язаних.

Рода-Рода.

„НЕ ВІЛЬНО БИТИ“...

Генерал-майор Іван Кіфер шаний (у побиття) виступив і промовив:

— Пане генерале — голову слухаю, що воєни нашого полку походять переважно з далеких лісових околиць Смигороду. Справжні ведмеді! Коли когось з них замкну до а-решту, він кладеється на причі і курить люльку, щасливий, що не мусить чистити коня... що часто шаржа не має іншої ради, як лише... стягнути рукавички тай... такого драба... борони, Боже, брутально... на-вернути на дорогу обов'язку.

— Ні — пане рйтмайстре — ні й це раз ні! Навіть у найбільшому драбі скривається якесь здорове зеренце і лише тоді можна з тих людей виходити справжніх воєвків, коли зуміємо пробудити в них амбіцію і честь та почуття обов'язку... Позвольте, пане рйтмайстре, прошу мені представити того воєка, з яким — як ви кажете — годі собі дати раду. Саме на цьому примірі хочу панам показати, якої я собі бажаю поведінки з воєками.

— Пане генерале — голову слухаю — це паршивий циган, попросту стидно показати його на божий світ.

— Нічого не шкодить, пане рйтмайстре — я хочу зараз ба-

жанням є, щоб з моїми гу-зарями поведінка на чужині була такою, як у вас. Оди-н із них (той саме, що був ви-

величність призначила найла-скавіше мене як його заступ-ника. Бачиш! Тепер я тут сто-ю перед тобою — я генерал-майор Іван Кіфер — твій диві-зіонер. Отже, скажи, мій хлоп-це — як зветься твій тепе-рішній дивізіонер?

— Еклекс фельдшальйт-нанти Еміх Плен.

БОЛЬШЕВИКИ ПРО АМЕРИКУ

(Для „Свободи“ з Парижа).

Одним із засобів, що його залюбки живнає Москва для приспання революційних на-строїв в СССР, є брехня про положення в „капіталістично-му світі“. Представники влади не втомно малюють перед ма-сами ті „страхотти“, що їх ні-бито переживають люди поза советським Союзом. Послуха-ти всі ці заяви большевиків, то виходить, що в країнах Ев-ропи й Америки люди живуть у страшній нужді, більшість не має праці, міста світять пусткою, а в Парижі, Лондоні чи Берліні трупи голодних просто валяються на вулицях. Одним словом — руїна, демо-ралізація й анархія, спричинені „буржуазними хижакими“. Цю нехитро сплетену брехню Москва поширює при допо-мозі преси, радіа та інших се-редників пропаганди. Для чо-го це робиться — не тяжко вгадати. В цей спосіб боль-шевики намагаються „мораль-но облегшити“ советське на-селення, мовляв — у нас зле, але закордоном „ще гірше“.

Колиб всі ці брехні ширили дрібні партійні демагоги, десь в Курську, чи Винниці, то во-ниб не так ще вражали. Але для морального образу боль-шевицьких верховодів харак-терне те, що розповсюджені такі демагогічні небеліци не вагаються навіть представ-ники уряду, визначні публіци-сти й письменники. Їх загаль-ним прагненням є обрехати, оплювати й висміяти (при то-му — по дурному!) все те, що існує поза большевією.

Тут хочемо поінформувати наших читачів, в якому „світ-лі правди“ большевики малю-ють перед населенням СССР Америки.

Не так давно в Москві вий-шла книжка Пильняка, під на-звою „Окей“. Пильняк — це один з визначніших письмен-ників, мало що не „класик“ советської літератури. Це його мусілоб зобов'язувати в писанню своїх творів. Але розпечений московський хам, побувавши в Америці па-ру тижнів, вернувшись до Моск-ви й тут вилляв на країну, де його приймали, як гостя, ціле корито смородячих помилок! В своїй книжці, Пильняк зобра-жує Америку, як країну ка-вацьких притонів і бандитиз-му. Ось одне його тверджен-

ня: „Кожний американець щодня стрічається з знайо-мими бандитами й має з ними стосунки, так що остаточно невідомо, хто є урядом Аме-рики“.

„Білий Дім чи такі бан-дити“... Далше заявляє Пиль-няк, що всі американці є п'я-ниці й розпутники... „Більша частина бюджету американця йде на алкоголь й проститу-ток“ — без вагання строчить в своему „творі“ цей сталін-ський халуй. А ось оповідан-ня Пильняка про Нью-Йорк: „Це найбільш жаліве в ці-лому світі місто! Воно вічно голодне... Нью-Йорк дихає не повітрям, а бензином. Його обманула проституційна (!) краса електричних реклам. Це скажене місто, що само на се-бе полізло з залізом, бетоном й кришею, які його задусили. Вулиці Нью-Йорку завалені неймовірним брудом, а він са-мий перетворився в якусь ве-личезну нафтову капилітку. Тут неможливо жити людям, як неможливо й їздити авта-ми, бо авта їздить не по ву-лицях, а одні по других“ і т. д. і т. д. Чи треба пояснювати, що остаточно висновком Пильняка є „ієральна благоу-строєність „Москви“?...

Вслід за Пильняком в Аме-риці побували І. Ільф і Е. Пе-тров. Це також „визначні о-соби“! Вважаючи вони най-кращими фейлетоністами мо-сковської великої газети „Із-вестія“. І повернувшись до Мо-скви — також виконали „со-ціальне замовлення“ совет-ського уряду; написали книгу про Америку...

В ній автори насамперед заявляють, що більшість аме-риканського населення живе... „в ночліжних домах“, бо не має засобів навіть на вина-няття окремої кімнати (в цей спосіб „потішається“ совет-ських громадян, яким дійсно приходить жити або в нач-ліжках, або по 7—10 осіб в „колективних“ кімнатах. На-ша примітка). Ільф і Петров „точно“ обрахували: 30 міль-йонів американців живе „на го-лодному мінімумі“, що „на 40% нижчий від можливості задоволення таких необхід-них потреб, як хліб і миска щоденної гарячої зупи“... Зда-валося, що така страшна на-жда змушує американців ак-тивно боротися за існування. Але автори іншого погляду на

величність призначила найла-скавіше мене як його заступ-ника. Бачиш! Тепер я тут сто-ю перед тобою — я генерал-майор Іван Кіфер — твій диві-зіонер. Отже, скажи, мій хлоп-це — як зветься твій тепе-рішній дивізіонер?

— Еклекс фельдшальйт-нанти Еміх Плен.

— Якжеж, цигане? Не віриш мені? Пан полковник, панове майори, панове рйтмайстри — всі посвідчать, що ексцелен-ція фон Плен уже не живе. Вже його нема на світі... за-будь про нього... він уже тебе обходить (тут генералів го-лос піднісся на одну скалку) стільки, що тамтогорічний сніг, а на його місце прийшов я, твій теперішній дивізіонер Іван Кіфер. Отже ще раз: як називається твій теперішній дивізіонер?

— Еклекс фельдшальйт-нанти Еміх Плен.

Генерал оберг пів із чола... „Це дійсно... бурмотів — це...“ Та за хвилиночку почав наново всміхатися, добродуш-но й жартівливо:

— Попробуймо з іншої бо-ки. Гузар! Чи ти маєш бать-ка? — Ні.

— Біденький! А всеж ти мав батька? — Ні.

— Самособою, що ти мав батька — ти дурню! Ну... а те-пер він не живе. На його місці ти живеш. Такамо з мною, Ексцеленція фон Плен помер,

характер „середнього аме-риканця“. Вони пишуть: „Сере-дній американець тільки на-зовні активний, а в дійсності його натура цілком пасивна... Йому треба давати все готове й прислуговувати, як служите-лю покірна жінка розбещеному чоловікові“. На питання, хто ж може „подавати все готове“ американцеві в країні, Ільф і Петров не відповідають, як зрештою, і не відчувують, як протиріччя ці їх твердження.

Вслід за цим „вкривають“ вони ще одну примітку аме-риканця. Полягає вона в тому, що „американець вічно рего-че“... Це взагалі якийсь „на-півкретин, що тільки завжди шкрити зуби. Автори за-певняють, що американець, навіть говорячи про смерть своєї жінки, чи звільнення з праці, „покохується з рего-ти“... Щож це справді за ідо-ти? — спитає читач. Він ді-стає вже готову відповідь...

Оказується, капіталістичні у-мови так здеморалізували й викривали американців, що вона на все задивляється лег-кожовно й взагалі „відчувають“ їй страждати, як живі люди, не вміють... Це, мовляв, якісь „роботи“, в яких замість мозків і душі тільки „капіта-лістична механіка“... Думка про те, чи не соломою випхані їх власні мозки — ця думка авторам до голови якось не приходить...

Ільф і Петров, як справжні московські хами, висмівають і глузують над американськи-ми стравами. Американський хліб — це для них вата, бекон — фанера, обід не їжа, а „та-блиця множення“ і т. д. Хами не розуміють, що кожна нація має свої звички в їді й висмі-вати це може тільки дикун. Але так глузуючи над „амери-канськими стравами, якіж власні гастрономічні ідеали мають Ільф з Петровим? Ока-зується, в Америці вони по-стійно мріяли про „рюмку водки і чорний хліб з селюд-кой“! Дійсно, правильно ка-же послання, що про смаки не сперечаються... Характер-не: Ільфа і Петрова „вразило“, що американець „цілий день чистить зуби“... Над цим вони також сміються! Але нас-цікавить тут ось що — навіщо американцеві це чищення зу-бів, коли він не має що „по-класти на цей зуб“. Солом'яні мозки московських брехунів над цим також не гідні були застановитися... А ось Нью-Йорк у їх оповіданні:

„Будинки такі високі, що соняшне проміння не сягає навіть вищих поверхів. І цілий день вражіння, ніби це захід сонця. Вже з самого ранку — захід! Може тому так сумно жити в Нью-Йорку...“ Ми вер-нули до Нью-Йорку, де живе два мільйони авт і сім мільйонів людей, що служать цим ав-там“ (цей ідіотський вираз Ільф і Петров вважають, на-певно, блискучою метафоро-ю). Наша примітка: „Нью-Йорк не з тих міст, де люди косять. Там всі біжать! Бачу-чи це — й ми побігли (!) І так вже весь час, а жили ми в Нью-Йорку місяць, ми завжди бігли з усіх ніг“... „В Нью-Йорку залишилася тільки одна аптека, де ліки робить прові-зор. В інших продаються тільки патентовані середники ріжних „медикуючих (!) шар-лятанів“. (Америці справді треба булоб „повчитися“ від-носно організації медичної допомоги в СССР! Наша примітка).

Ільф і Петров з поважним виглядом запевняють також советських читачів, що аме-риканські бандити їздять по вулицях серед білого дня ці-лими „дивізіонами“ авт, ма-ючи при тому спеціальні гуд-

рактору, під самоосвітою — працю над розвитком інтелекту. Характер і інтелект це дві не-віддільні черти людської ду-ховості, без яких не можна собі уявити повновартної лю-дини. Один і другий здобуває людина довгими мольними зусиллями і в цей спосіб на- фундаменти праці і змагання дає їм непохитну й постійну вартість.

Ані школа, ані студії, ані жадна організація — не в силі випити вповні тих прикмет своїм членам. Вони щонай-більше звертають їх на пра-вильний шлях, вказують до-рогу та дають ради й засоби до дальшої праці над здобут-тям „вищого ступня доскона-лості“ духа людини... По-затим молода людина поді-шена власним силам. Вона далше досконаліть себе, у-стійлюючи й закріплюючи в собі збір життєвих засад, що їм підпорядковується — сло-вом здобуває характер.

Ідеї треба вміти переможно здійснювати. Щойно тоді зре-алізовані в житті вони стають в повноті своєї сили і могут-ності. Ясне: недоум, ділетант, всезнайко, ніколи не буде ко-рисним й успішним співтво-рем позитивного діла. До цього потрібні і моральні вартості й умова підготовка. Здійснювати великі й високі клічі можуть тільки одиниці, які стоять на належній високо-му духовому рівні.

„Під загрозою шкідження рухові й нищення його з ну-тра не сміють до нього сти-скатися характерно й умова сумнівної вартості люди. Не сміють мати до нього досту-ті, які під плахию гарних слів і шумно висказуваних по-глядів, не зуміють внести до нього нічого більше крім вла-сної моральної порожнечі... й убогості. Правдивими реалі-заторами ідей, сторожами їх незайманості й культурно-о-світніми працівниками мусять стати тільки ті, що побідно ви-держують життєві проби та є до них підготовані вла-стими зусиллями й трудами. Тільки тоді можемо бути пев-ні, що культурно-освітній рух сповнить своє завдання, ви-ховаючи спільноті нових парті-ських членів — громадян.“

„Перевиховання суспільно-сті мусить іти через переви-ховання поодиноких її членів — аж до загалу. Не навпаки! Виховати повновартну, кори-сну для нації людину (не за-буваючи при тому про допов-нення власних духовних недо-стач) ось завдання культурно-освітньої праці.“

На сторінках старокраєвого тижневика „Голаос“, ведеться жива дискусія на тему потре-би ведення на наших грома-дах культурно-освітньої праці. Та разом з тим вирінає пи-тання, чи в нас подостатком таких, що моглиб вести таку працю і поширювати серед мас правдиву освіту та вико-нувати серед них правдиві ха-рактери. Один з тих, що за-брали в цій справі голос, кла-де головну вагу на те, що за-ки хтось візьметься за про-свічування і виховування ін-ших, повинен в першу чергу перевиховати себе самого. І це є передумова евентуально-го успішного діяння такої людини серед громадянства — ширшого загалу. Тільки по-інтенсивний, методичний і пл-яновий праці над собою самим можна мати моральне право на те, щоб вести культурно-освітню працю серед загалу. Але можна таку працю вести і разом себе удосконалюва-ти. Та одне є обов'язкове: не просвічуючи і не перевихо-вуючи себе, не можна просві-чувати і перевиховувати ін-ших. Не будучи спосібним са-мому щось осягати і здобува-ти, не можна навчити і запалити загаль до осягів. На цю тему пишеться там між ін-шим таке:

„Життя бо визнає побідни-ків, тих що своєю слоюю — характерністю, міццю духа, інтелектом й життєвою по-радністю, вміли його опану-вати й навчили собі служити. Тільки побідників ресpektує життя; найкращих („глоуби-ного серця“) людей, які — нехай через несприятливі об-ставини понесли невдачі — воно не оправдає ані не поми-лує. Мало є визнавати найкращ-шу ідею, мало ще: посвячува-ти для неї все що найцініше, треба ще вміти капіталізувати свої зусилля, треба ідею пере-можно здійснювати. Ось те: „треба вміти“ і ще той „ви-щий шабел нашого духово-сти“, до якого пнемось — це рушій культурно — освітньої діяльності. — Та й саму (культ. — освітню діяльність) уважаю вже за другий, шир-ший і вищий етап загально-суспільного духового росту. Думаю, що він сповнить свою місію тільки тоді, коли бу-дуть сповнені певні передумо-ви — індивідуальна підгото-ва поодиноких людей, які мають брати провідну участь в куль-турно — освітнім русі. Підго-товка шляхом самовиховання й самоосвіти. Під самовихо-ванням розумію власну працю над гартуванням свого ха-

СПЕРШУ — СЕБЕ ПРОСВІТИТИ

На сторінках старокраєвого тижневика „Голаос“, ведеться жива дискусія на тему потре-би ведення на наших грома-дах культурно-освітньої праці. Та разом з тим вирінає пи-тання, чи в нас подостатком таких, що моглиб вести таку працю і поширювати серед мас правдиву освіту та вико-нувати серед них правдиві ха-рактери. Один з тих, що за-брали в цій справі голос, кла-де головну вагу на те, що за-ки хтось візьметься за про-свічування і виховування ін-ших, повинен в першу чергу перевиховати себе самого. І це є передумова евентуально-го успішного діяння такої людини серед громадянства — ширшого загалу. Тільки по-інтенсивний, методичний і пл-яновий праці над собою самим можна мати моральне право на те, щоб вести культурно-освітню працю серед загалу. Але можна таку працю вести і разом себе удосконалюва-ти. Та одне є обов'язкове: не просвічуючи і не перевихо-вуючи себе, не можна просві-чувати і перевиховувати ін-ших. Не будучи спосібним са-мому щось осягати і здобува-ти, не можна навчити і запалити загаль до осягів. На цю тему пишеться там між ін-шим таке:

„Життя бо визнає побідни-ків, тих що своєю слоюю — характерністю, міццю духа, інтелектом й життєвою по-радністю, вміли його опану-вати й навчили собі служити. Тільки побідників ресpektує життя; найкращих („глоуби-ного серця“) людей, які — нехай через несприятливі об-ставини понесли невдачі — воно не оправдає ані не поми-лує. Мало є визнавати найкращ-шу ідею, мало ще: посвячува-ти для неї все що найцініше, треба ще вміти капіталізувати свої зусилля, треба ідею пере-можно здійснювати. Ось те: „треба вміти“ і ще той „ви-щий шабел нашого духово-сти“, до якого пнемось — це рушій культурно — освітньої діяльності. — Та й саму (культ. — освітню діяльність) уважаю вже за другий, шир-ший і вищий етап загально-суспільного духового росту. Думаю, що він сповнить свою місію тільки тоді, коли бу-дуть сповнені певні передумо-ви — індивідуальна підгото-ва поодиноких людей, які мають брати провідну участь в куль-турно — освітнім русі. Підго-товка шляхом самовиховання й самоосвіти. Під самовихо-ванням розумію власну працю над гартуванням свого ха-

рактору, під самоосвітою — працю над розвитком інтелекту. Характер і інтелект це дві не-віддільні черти людської ду-ховості, без яких не можна собі уявити повновартної лю-дини. Один і другий здобуває людина довгими мольними зусиллями і в цей спосіб на- фундаменти праці і змагання дає їм непохитну й постійну вартість.

Ані школа, ані студії, ані жадна організація — не в силі випити вповні тих прикмет своїм членам. Вони щонай-більше звертають їх на пра-вильний шлях, вказують до-рогу та дають ради й засоби до дальшої праці над здобут-тям „вищого ступня доскона-лості“ духа людини... По-затим молода людина поді-шена власним силам. Вона далше досконаліть себе, у-стійлюючи й закріплюючи в собі збір життєвих засад, що їм підпорядковується — сло-вом здобуває характер.

Ідеї треба вміти переможно здійснювати. Щойно тоді зре-алізовані в житті вони стають в повноті своєї сили і могут-ності. Ясне: недоум, ділетант, всезнайко, ніколи не буде ко-рисним й успішним співтво-рем позитивного діла. До цього потрібні і моральні вартості й умова підготовка. Здійснювати великі й високі клічі можуть тільки одиниці, які стоять на належній високо-му духовому рівні.

„Під загрозою шкідження рухові й нищення його з ну-тра не сміють до нього сти-скатися характерно й умова сумнівної вартості люди. Не сміють мати до нього досту-ті, які під плахию гарних слів і шумно висказуваних по-глядів, не зуміють внести до нього нічого більше крім вла-сної моральної порожнечі... й убогості. Правдивими реалі-заторами ідей, сторожами їх незайманості й культурно-о-світніми працівниками мусять стати тільки ті, що побідно ви-держують життєві проби та є до них підготовані вла-стими зусиллями й трудами. Тільки тоді можемо бути пев-ні, що культурно-освітній рух сповнить своє завдання, ви-ховаючи спільноті нових парті-ських членів — громадян.“

„Перевиховання суспільно-сті мусить іти через переви-ховання поодиноких її членів — аж до загалу. Не навпаки! Виховати повновартну, кори-сну для нації людину (не за-буваючи при тому про допов-нення власних духовних недо-стач) ось завдання культурно-освітньої праці.“

На сторінках старокраєвого тижневика „Голаос“, ведеться жива дискусія на тему потре-би ведення на наших грома-дах культурно-освітньої праці. Та разом з тим вирінає пи-тання, чи в нас подостатком таких, що моглиб вести таку працю і поширювати серед мас правдиву освіту та вико-нувати серед них правдиві ха-рактери. Один з тих, що за-брали в цій справі голос, кла-де головну вагу на те, що за-ки хтось візьметься за про-свічування і виховування ін-ших, повинен в першу чергу перевиховати себе самого. І це є передумова евентуально-го успішного діяння такої людини серед громадянства — ширшого загалу. Тільки по-інтенсивний, методичний і пл-яновий праці над собою самим можна мати моральне право на те, щоб вести культурно-освітню працю серед загалу. Але можна таку працю вести і разом себе удосконалюва-ти. Та одне є обов'язкове: не просвічуючи і не перевихо-вуючи себе, не можна просві-чувати і перевиховувати ін-ших. Не будучи спосібним са-мому щось осягати і здобува-ти, не можна навчити і запалити загаль до осягів. На цю тему пишеться там між ін-шим таке:

„Життя бо визнає побідни-ків, тих що своєю слоюю — характерністю, міццю духа, інтелектом й життєвою по-радністю, вміли його опану-вати й навчили собі служити. Тільки побідників ресpektує життя; найкращих („глоуби-ного серця“) людей, які — нехай через несприятливі об-ставини понесли невдачі — воно не оправдає ані не поми-лує. Мало є визнавати найкращ-шу ідею, мало ще: посвячува-ти для неї все що найцініше, треба ще вміти капіталізувати свої зусилля, треба ідею пере-можно здійснювати. Ось те: „треба вміти“ і ще той „ви-щий шабел нашого духово-сти“, до якого пнемось — це рушій культурно — освітньої діяльності. — Та й саму (культ. — освітню діяльність) уважаю вже за другий, шир-ший і вищий етап загально-суспільного духового росту. Думаю, що він сповнить свою місію тільки тоді, коли бу-дуть сповнені певні передумо-ви — індивідуальна підгото-ва поодиноких людей, які мають брати провідну участь в куль-турно — освітнім русі. Підго-товка шляхом самовиховання й самоосвіти. Під самовихо-ванням розумію власну працю над гартуванням свого ха-

рактору, під самоосвітою — працю над розвитком інтелекту. Характер і інтелект це дві не-віддільні черти людської ду-ховості, без яких не можна собі уявити повновартної лю-дини. Один і другий здобуває людина довгими мольними зусиллями і в цей спосіб на- фундаменти праці і змагання дає їм непохитну й постійну вартість.

Ані школа, ані студії, ані жадна організація — не в силі випити вповні тих прикмет своїм членам. Вони щонай-більше звертають їх на пра-вильний шлях, вказують до-рогу та дають ради й засоби до дальшої праці над здобут-тям „вищого ступня доскона-лості“ духа людини... По-затим молода людина поді-шена власним силам. Вона далше досконаліть себе, у-стійлюючи й закріплюючи в собі збір життєвих засад, що їм підпорядковується — сло-вом здобуває характер.

ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІ ПРОЄКТИ

30.

Братство св. Василя, від. 43 У. Н. Союзу в Симпсон, Па., ухвалило на звичайних зборах, які відбулися дня 17. січня б. р. піддати шановним делегатам під розвагу такі думки:

1) Насамперед даємо повне призначення головному урядові У. Н. Союзу за його добру працю і бажаємо його мати далі в нашій організації.

2) Намаємося знесення примусового плачання за часом та щоб вислати його лише добровільним передплатникам.

3) Дати доконче полекшу старим членам, бо вони і так платять дорожче від тих, що тепер вступають.

4) Коли член вступає з організації, а має довг у відділі, то щоб головний уряд мав право стягнути довг з грамоти і звернути відділові.

5) Хай конвенція відбувається що 6 років і в осідку У. Н. Союзу.

6) Наскільки можливо, знизити процент від позичок. Григорій Коваль, президент і делегат; Марія Держанович, касирка; Анна Гордиська, секретарка.

31.

Братство св. Димитрія, від. 28 У. Н. Союзу в Маганой Плейн, Па., проектує:

1) Взяти під розвагу історію нашої імміграції, а тимчасовим і історію У. Н. Союзу, і пізнати, скільки натрудилися старі піоніри, щоб розбудувати нашу організацію і оборонити її перед ріжними агентами, що її розбивали. За те треба тим старим, що клали фундаменти під організацію, дати на конвенції полекшу, піднести їм дивіденду.

2) Членам нового роду треба дати дивіденду, щоб вона була заохотою до притягання нових членів. Хай кожний відразу знає, яку буде мати дивіденду.

3) На позички на грамоти враховувати 6%, бо так є всюди. Нагороду відділовим секретарям можна відкинути, бо через неї є тільки клопоти у відділах. Ту нагороду обернути на полекшу загальному членства.

4) Щоб У. Н. Союз звертав відділам ті членські вкладки, які відділ заплатив за члена, щоб його придержати при організації, як той не хоче сам їх звернути. В той спосіб підтримується відділові каси.

5) Честь і слава головному урядові, що вибрав на нашу конвенцію таке славне місто, як столицю Америки. Час уже, щоб наші українські прапори замайали в Вашингтоні, хоч принаймні тоді, коли радить така славна організація як У. Н. Союз.

Іван Гузій, президент; Михайло Кофлюк, секретар і делегат; Михайло Хомка, касир.

32.

Товариство ім. Дм. Вітовського, відділ 301 У. Н. Союзу в Шікаго, Іл., ухвалило на своїх місячних зборах такі проєкти:

1) Злучити всі українські заповідні організації в Злучених Державах в один спільний Український Народний Союз.

2) Щоб до головного уряду У. Н. Союзу вибрати членів з молодшої генерації.

3) Головна ексекютива, яка разом є редакційною комісією, повинна мати набудуче кращий нагляд над редакційними органами.

4) Щоб уділювати позички на реальності членам в інших стейтах і місцевостях, де є більше число членів У. Н. Союзу.

5) Щоби дивіденди від членських грамот були виплачувані членам чеками, а не врахуванням в місечні вкладки.

6) Щоб узяти з адміністративного фонду 2 центи, а утворити постійний фонд сиротничо-захисту.

7) Щоб редакторів вибирала конвенція і призначувала їхню платню.

8) Відділові урядники і льокалі повинні бути заплачені з головної каси У. Н. Союзу.

9) „Юкраїнен Віклі“ видавати тричі на тиждень, щоб дати кращу спромогу тут рожджені молоді ліпше пізнати українську культуру.

10) Бажанням членів є, щоб набудуче ніякий урядник Союзу не займав по дві посади в Союзі, бо треба дати спромогу іншому працювати за запластою для Союзу.

11) Тим дітям, котрі є в класі другій, щоб також дати якийсь опуст про переходи до старших. Можна дати такий опуст, як його мають в першій класі.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ДЛЯ ДЕЛЕГАТІВ XIX. КОНВЕНЦІ У. Н. СОЮЗУ В СПРАВІ ІЗДИ ДО ВАШИНГТОНУ ТА В СПРАВІ ПОМЕШКАНЬ У ВАШИНГТОНІ.

Як відомо в попередніх роках залізничні компанії мали спеціальні ціни, так звані „Конвеншен рейтс“, для переїзду делегатів на конвенції. Тих спеціальних цін тепер уже нема. Їх знесено в минулому році, коли то наступила загальна обнижжя в цінах за їзду на залізницях.

Отже під теперішню пору можна дістати від залізничних компаній знижку тільки в такому випадку, коли з якоїсь місцевості збереться і разом виїде 25 або більше осіб. Тоді компанія дає окремий вагон до розпоряджистости тих 25 чи більше осіб, та відповідну знижку за переїзд. Коли мова про поворот, то тут уже нема вимоги, що ті самі особи мусять вертатися разом. Вимога є тільки та, що треба вернутися впродовж 10 днів, але кожний може вертатися по-одинокі.

Тому, коли в якійсь місцевості можна зібрати разом 25 або більше делегатів, то треба зараз порозумітися з залізничною компанією та поробити старання щодо спільної їзди й одержання відповідного опусту.

Скільки виносить такий опуст, якщо збереться разом 25 або більше делегатів, то тут подаємо такі приклади:

12) Як новий член приступає до Союзу, а не хоче газети, щоб його не силувати платити за газету, бо через те багато не приступає до У. Н. Союзу.

13) Конвенція має установити і затвердити, що в будучині молодим членам не буде підвищена вкладка.

14) Як можливо, завести подвійне забезпечення, подібне до того, яке є в асекураційних компаніях на „ексидент“, в разі випадку мають подвійно.

15) Процент від позичок членів знизити з 6 на 3. Можна купувати Союзні бонди на 3%, то можна і членам давати позички на 3%.

16) Календарі привертати і видавати на замовлення відділу для тих членів, котрі собі бажають мати календар.

17) Бажаємо всім делегатам якнайліпшого успіху в нарадах Головної Конвенції У. Н. Союзу.

Л. Кучир, президент; В. Чепіль, касир; Н. Николишин, секретар і делегат.

Їзда з Нью Йорку або з Джерзі Сіті до Вашингтону й назад коштує від особи \$9.10. Коли збереться і виїде разом 25 або більше делегатів, то ціна від особи виносить тоді \$6.85 в обі сторони.

Їзда з Філадельфії до Вашингтону й назад коштує \$5.50, а якщо їхало разом 25 або більше делегатів, то ціна виносить \$4.15.

Їзда з Вілк Барре, Па., до Вашингтону й назад коштує \$9.70, а якщо їхало 25 або більше делегатів, то ціна виносить \$7.30.

Їзда з Пітсбурга, Па., до Вашингтону й назад коштує \$12.20, а коли збереться і виїде разом 25 або більше делегатів, то ціна тоді виносить \$9.15.

При тій нагоді подаємо до відома, що у Вашингтоні, крім помешкань у готелях, можна також дістати приватні помешкання, які є дешевші від готелів. Тому кожний делегат, як приїде до Вашингтону, хай їде впрод до готелю Вашингтон, а там дістане від головного рекордового секретаря всякої інформації щодо того, де можна замешкати й за яку ціну.

Головна канцелярія У. Н. Союзу.

ПОСМЕРТНА ОПОВІСТКА.

Дня 13. квітня ц. р., ввечері помер трагічною смертю ІОСИФ АНДРУСЕЧКО, член Бр. св. Николая, від. 104 У. Н. Союзу в Петрт Амбой, Н. Дж. Покійний родився в селі Лучків, повіт Сянік, Галичина. До У. Н. Союзу вступив 1927 р. Покійний оставив жінку Розалію і семеро дітей.

Похорон відбудеться дня 17-го квітня, в 9-тій годині рано, з дому жалоби під ч. 176 Буласкі Евею, до церкви греко-кат. на Вейн Стріт.

Просимо всіх членів Бр. св. Николая взяти участь в похороні та віддати останню прислугу бл. п. Іосифові.

В. П. Гарасим Мисак, секр.

НА БІЖУЧІ ТЕМИ

Очі, чи окуляри?

В останньому недільному числі „Нью Йорк Таймсу“ відомий журналіст Андре Сігфрід розглядає питання, яке є незвичайно цікаве зогляду на боротьбу між американським автомобілем підприємством і канадійськими робітниками в Ошаві: Котрому краєві почують вірність канадійців?

Автор каже, що це питання стало би важним питанням життя, якщо так дійшло до війни між Злученими Державами і Японією. В такому випадку можливо, що Японія захопила частину Канади та зброялаб захоплену частину базу операцій проти Злучених Держав. Що в такому випадку робити канадійцям?

Цікаве призначення з боку канадійців, бо в Америці люди якось про такі есентуальності, як війна з Японією, та ще з так близька, як з канадійської території, не багато говорять. Цікаво саме, хто дивиться тверезішими очима на світ: американці чи канадійці?

УГОРЩИНА І НАЦІЗМ.

Телеграфують з Угорщини, що провідник партії мадяр-

UKRAINIAN THEATRICAL CO. of NEW YORK
ВИСТАВИТЬ ПЕРШИЙ РАЗ
ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ
(Англійською мовою)
8-го і 9-го МАЯ
в театрі „ВЕНЕЦІЯ“ в Нью Йорку
(7-МА ЕВНЯ І 59-ТА ВУЛИЦЯ)

Тікети до набути: в А. Пасичника, 107 St. Mark's Place (E. 8th St.), GRamercy 2-5630, в Адміністрації „Свободи“, 83 Grand St., Jersey City, N. J.; в Українським Народним Домі, в Нью Йорку, 217-219 E. 6th St., в „Surma Book & Music Store“, 103 Ave. A, 1 в „Нашім Базарі“, 151 Ave. A, New York. — Ціна тикетів: \$2.50, \$2.00, \$1.50, \$1.00. В неділю пополуї: \$2.00, \$1.50, \$1.00, 75 c.
За Дирекцію: А. ПАСИЧНИК.

ських аграріїв виступив з гострими словами проти поширення фашизму в Угорщині. Казав, що в Угорщині родовитого фашизму нема й не треба.

Так один селянин боронив патріотично своє рідне село, як його назвали селом злодіїв. „У наших селі злодіїв нема: самі люди крадуть“.

ЧАСИ СКОРО ЗМІНЯЮТЬСЯ.

Щойно кілька днів тому Генрі Форд говорив, що він не буде ніколи говорити з ніякою робітничою юнією.

Не минуло ще й тижня від цієї заяви, а вже Форд заявляє: „Мої робітники є вільні: вони можуть приступати до всякої організації, до якої тільки хочуть“.

Не знав Форд, що в той саме час, як він у своїй літній палаті в Джорджії гудів, як джміль у кропіві, про те, що він не дозволить на ніяку юнію, у Вашингтоні члени найвищого суду Злучених Держав затверджували закон Вагнера. Таке то часто буває з ріжними мудрцями.

ВІН НЕ ПРИСТУПИВ БИ.

Правда, Генрі Форд признав своїм робітникам право приступати до всякої церкви, відділу чи юнії, до якої тільки захочуть, але рівночасно додав:

„Очевидно, я думаю, що це глупо з їх боку приступати до юнії. Вони втраять свободу й усе, що з цього дістануть, це право платити комусь вкладки“.

І з його боку це зовсім рація. І справді між його 150,000 робітниками не знайшовсяб ні один, щоб був такий дурний, щоб приступати до юнії... якби мав у кишені Фордові міліони.

БУВАЄ Й ТАКЕ.

Стара пані приложила руку до вуха й спиталася: „Ну, Томі, що нового робиш тепер?“

Чоловік відповів: „Я вибраний президентом, тітко“.

„Чим?“

„Президентом?“

„Президентом чого? — горячкувалася видно стара пані. „Президентом Злучених Держав!“

Це було в 1912-тім році. Чоловіком, що його стара пані називала „Томі“, був Вудров Вилсон.

Таку сцену описує дочка Вилсона в недавно виданім життєписі свого батька.

ПРАВДИВИЙ ЧОЛОВІК.

Ця дочка Вилсона, пізніше жінка Вилсонового зятя, Мек-Аду, пише в цій історії свого батька ще й інші цікаві річі про нього.

Вилсон носив усе в кишені каштан. Казав, що це добрий знак.

Видно, що не зважаючи на свою славу великого вченого, він був заборонений.

ЧИМ ЙОМУ БУЛО БИ ПРИЄМНО БУТИ.

Вилсон любив чистити самий свої черевки. Як раз один англієць, що їх відвідував, забув, що він не в англійським готелю, і виставив під

двері свої черевки, Вилсон це блага визванка замість „дурноватий“.

Президента Вилсона „благим“ не називають. Кажуть критики про цей життєпис Вилсона: Оця книжка нас переконує, що Вилсон всетаки був людина. Себто, всякий чоловік має свої примхи.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО ЧЛЕНИ УКРАїнського НАРОДНОГО СОЮЗУ.

7 ДНІВ ДО СТАРОГО КРАЮ
НА
BREMEN-EUROPA
Поспішні поїзди при пароплавах „Бремен“ і „Еуропа“, в Бремергавен, забезпечують вигідну подорож до старого домашнього міста.
АБО ПОДРОЖУЙТЕ НА ПОПУЛЯРНИХ ПОСПІШНИХ ПАРОПЛАВАХ
COLUMBUS
HANSA • DEUTSCHLAND
HAMBURG • NEW YORK
Знамениті залізничні połącення з Бремену до Гамбурга.
Ми допоможемо вам роздобути гостинні й імміграційні візи для ваших європейських своїхів.
Банкнотні інформації уділять вам ваш місц. агент або
HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD
57 BROADWAY, NEW YORK

ТЕПЕР НАЙНИЖЧІ ЦІНИ
ЦІНИ ВУГЛЯ ЗНИЖЕНО, ЩОБ ЗАОХОТИТИ ПОКУПЦІВ ЗАПОВНИТИ СВОЇ ЗАПОТРЕБУВАННЯ НА НАСТУПНУ ЗИМУ
Fill up with our Highest Grade Anthracite
Genuine „blue coal“ LEHIGH VALLEY,
WILKES-BARRE, SCRANTON or
KOPPERS COKE
EGG, STOVE AND NUT COAL - \$10.25 PER TON
PEA COAL - 9.00 PER TON
BUCKWHEAT COAL - 8.25 PER TON
RICE COAL - 7.25 PER TON
KOPPERS COKE - 10.50 PER TON
ДЛЯ СКОРОЇ ДОСТАВИ, ДОБРОЇ ОБСЛУГИ І ТОЧНОЇ ВАГИ ДАЙТЕ ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ ДО
ZALEPSKY COAL CO.
14 BRENNER ST., NEWARK, N. J.
PHONE: ESSEX 3-2669

УВАГА! САВТПОРТ, КОНН., І ОКОЛИЦІ! УВАГА!
НАША ГРОМАДА В САВТПОРТ ВЛАШТОВУЄ
В НЕДІЛЮ, ДНЯ 30-ГО ТРАВНЯ (МАЙ) 1937 РОКУ
ПЕРШИЙ ВЕЛИЧАВИЙ
ВЕСНЯНИЙ БАЛЬ
на котрий запрошуємо всіх щирих українців і українок з цілого стейту Конн. і з дальших місцевостей прийти на цей бал, на котрім буде пригравати добірна орхестра, будуть смачні напійки й перекуски, також буде гарна несподіванка з редіом та інші несподіванки. Дохід з балу призначений на наш Народний Дім і на Стейтову Організацію по подовині. Віримо, що наша просьба не піде марно, тому заздалегідь складаємо найщиріший привіт: СЛАВА УКРАЇНІ!
ЗА УРЯД:
Юрій Гоголь, предс.; М. Сендзік і М. Гайда, секретарі;
М. Гузік, кас.; П. Собашко, заст.

ДО КРАЮ
РОШІ
ПЕРЕСИЛАЄМО В ДОЛЯРАХ І ТЕЛЕГРАФІЧНО ДО ВСІХ ЧАСТЕЙ СВІТА. СКОРО І ДЕШЕВО.
Продаємо шинфірти на всі лінії до країн і з країн до Америки.
Полагоджуємо всі краєві справи дешево і після прав краєвих.
Продаємо і винімаємо домні і фарми і полагоджуємо всі тутешні справи реально.
В кожній справі просимо кожного Українця в Америці удаватися в повних справах до свого українського бора котрого вважати від 20 літ в Англії Пашук. Адреса така:
ANTHONY D. PASHUCK
322 N. 8th Street Philadelphia, Pa.

